

Tényleg szeretem a jalapeñót

Fél hatot beszélünk meg Ákossal. Ez pont az az idő, amikorra kényelmesen odaérek a munkahelyemről, és ha iszunk két sört, meg eszünk egy zsíros kenyeret, utána ott-hon lehetek anélkül, hogy feltűnne, kocsmában voltam. Mondjuk nem tudom, miért rejtegetem. Igazából nincs már rá semmi okom. Azért zsíros kenyér helyett mégis inkább melegszendvicset szoktam enni, az nem érződik meg a leheletemen. Persze azt se tudom már, mikor hajoltam utoljára közel a feleségemhez. Vagy hogy ő mikor ért énhozzám. Mindegy, hétre simán haza tudok érni két sör és egy melegszendvics után. A gyerekek is nagyok, nem kívánják az állandó felügyeletet, mégis élnek még bennem a régi reflexek. Lehet, hogy a feleségemben is.

Ákos viszont késik. Idegesen nézem újra meg újra a telefonomon az időt. Így nem fogok hétre hazaérni, vagy csak egyet tudunk inni, annak azonban mi értelme van. Kénytelen vagyok kikérni a sört, mert a felszolgáló egyszer már idejött, és megkérdezte, mit óhajtok, majd pár perccel később tüntetőleg megint elvonult az asztal előtt. Amikor ismét közeledik, intek neki, mintegy elvéve a dolog életét, és rendelek egy sört. Egy pillanatra átfut a fejemen, hogy kikérem Ákosét is, aztán meggondolom magam. Tudom, hogy nem szereti, ha a sör megmelegszik és elmegy a habja. Kisvártatva az is kiderül, hogy jól döntöttem: föl hívom Ákost, mire ő szabadkozni kezd, hogy ne haragudjak, de kiment a fejből, nem írta föl, most meg már más dolga van, szóval legyen inkább legközelebb. Igyekszem hinni neki. Megkérdem, hogy akkor mikor, mire Ákos azt mondja, majd lelevelezzük. Jó, legyen így.

Ákos már nagyon unja, hogy ugyanazt hajtogatom. Igaza van. Tényleg jó lenne elengedni bizonyos dolgokat, és nem kapaszkodni abba, ami már régóta nincsen.

Kihozzák a sört. Így, hogy Ákos nem jön, rengeteg időm van, ezt az egy korsót gyorsan le tudom dönteni, bár igazából nincs kedvem és nincs is már nagyon hova sietni. Szopogatom a sör tetejéről a habot, amikor észreveszem Tibit. Éppen leül a szomszéd asztalhoz, egy számomra ismeretlen férfi társaságában. Nem látnak meg, Tibi legalábbis egyelőre úgy csinál. Anélkül, hogy végiggondolnám, hirtelen fölállok, és odamegyek hozzájuk. Tibi arcán döbbsent meglepetés, miután üdvözöltem. Pontosan ugyanolyanná formálódnak a vonásai, mint amikor pár héttel ezelőtt megláttam őt a feleségemmel az aluljáróban. Ezúttal viszont igyekszik mielőbb nyájas mosolyra váltani.

– Szevasz! De jó, hogy látlak! És milyen jól nézel ki!

Tudom, hogy egyáltalán nem nézek ki jól, táskásak és karikásak a szemeim, az ingem gyűrött, a nadrágom foltos, a cipőm orra kopott, és most is érzem, ahogy emelkedik a vérnyomásom meg a pulzusom. Mindenesetre megpróbálok visszamosolyogni. Tibi bemutat a haverjának, megkérdi, kivel vagyok, azt felelem, egyedül, mire ő némi érzékelhető hezitálás után invitál, hogy üljek le hozzájuk. Megköszönöm, de visszautasítom, mondván, mindjárt megyek. Ami igaz is. Most még gyorsabban iszom a sörömet. Közben a telefonomat nyomkodom, régi üzeneteket olvasok, néhányat kitörölök. Nemrég átállítottam a chatet arra, hogy ne látsszon, mikor vagyok vagy voltam elérhető. A feleségemé már régóta ilyen.

Kiiszom az utolsó kortyot, elindulok kifelé. Tibi felpattan és elém ugrik. Próbálok kitérni, ám ő darabos mozdulatokkal megölel. Azt kérdezi, mikor iszunk. Azt felelem, majd. Lelevelezzük, vagy ilyesmi.

– Nem tudod, ma otthon alszik a feleségem?

– Tessék?

– Ma otthon alszik a feleségem, vagy nálad?

Tibi segélykérőn a haverjára néz, amaz fölvonja a szemöldökét.

Ott hagyom őket. Miközben fizetek, írok a feleségemnek. Megkérdezem tőle, mit vásároljak. Pillanatokon belül válaszol, hogy semmit, most volt boltban. Még megfordul a fejemben, hogy írok Ákosnak is, beszámolok róla, mi történt, aztán meggondolom magam. Én is unom már a saját sztorimat. Különben meg Ákos mit mondhatna még, túl azon, hogy többször is udvariasan biztosított arról, ismeretlenül is utálja Tibit.

A kisebbik gyerek van otthon, a nagyobbik még nem jött meg az edzésről. A feleségemmel szótlánul teszünk-veszünk a konyhában. Miközben kipakol a szatyorokból, látom rajta a néma szemrehányást, pedig csak egy sört ittam, és próbálok úgy fordulni, hogy azt se érezze a leheletemen. Most, hogy már legfőljebb tőmondatokban beszélünk, sokkal rosszabb tudni, haragszik, amiért megint neki kellett cipekednie. A vásárolt dolgok egy részét a hűtőbe rakja, a péksüteményeket a kenyértartóba, és egymás mellé készíti ezt-azt a konyhaszekrény pultján, hogy majd egyszerre vigye ki őket a kamrába. Van köztük egy öblösüveg is.

– Jalapeño – mondja. – Neked vettem. Tibi mondta, hogy szereted. Én nem is tudtam.

Tényleg szeretem a jalapeñót. Régebben, amikor föl-fölugrottam Tibihez, etünk ilyet párszor nála, többnyire házikolbász mellé. Jólesett fölszívni vele a sört és a töménytet. De az valahogy soha nem fordult meg a fejemben, hogy itthonra is vegyek. Az számomra eddig jobbára Tibihez és az ő lakásához tartozott. Egyébként ugyanaz a fajta jalapeño volt, ugyanilyen üvegben, ugyanilyen címkével, ugyanattól a gyártótól. Még az is lehet, hogy a feleségem ugyanott vásárolta, ahol Tibi szokta. Lehet, hogy együtt vették? Próbálok kiszámolni, mennyi időt lehattunk egy légtérben a kocsmában Tibivel, és előtte beleférhetett-e nekik egy közös boltlátogatás. Nem valószínű. Ettől függetlenül jobb ezt a szítut elképzelni, mint valami másikat.

Különben eszem ágában sincs a közeljövőben Tibihez fölmenni. De most már legalább idehaza is ehetek jalapeñót. A feleségem amúgy akár tudhatná is, hogy szeretem: amikor a családdal elmentünk párszor pizzázni, néha jalapeños pizzát rendeltem.

– Köszí – mondom. – Ma egyébként idehaza alszol?

A feleségem a konyhaasztalra tett telefonjára pillant, mielőtt válaszol. A képernyő sötéten ásitózik.

– Még nem tudom – feleli.

Arra gondolok, hogy csinálok egy melegszendvicset, és akkor mindjárt ki is nyithatom mellé a jalapeños üveget.